

Αγαπητοί φίλοι,

Άλλη μια χρονιά έφτασε στο τέλος της. Μια χρονιά που την υποδεχθήκαμε με ιδιαίτερη χαρά κι ελπίδα, η οποία όμως μας επεφύλασσε πολλές δυσάρεστες εξελίξεις με αποκορύφωμα τον τραγικό θάνατο του δεκαπεντάχρονου νέου στα Εξάρχεια το βράδυ της 3ης Δεκεμβρίου.

Χιλιάδες τα γιατί και τα πώς που στοιχειώνουν τις σκέψεις μας από εκείνη τη μοιραία στιγμή. Ήταν άραγε το γεγονός αυτό που πυροδότησε τις ανεξέλεγκτες αντιδράσεις που ακολούθησαν;

Πρόκειται για ένα σημείο των καιρών που διανύουμε ή μήπως αυτή η οργή σιγόκαιγε από καιρό και το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια διέξοδος για να εκδηλωθεί;

Ίσως ο αντίκτυπος της παγκόσμιας πλέον οικονομικής ύφεσης να έχει αρχίσει να επηρεάζει δραματικά όλους τους τομείς της εθνικής μας οικονομίας γενικότερα και της ανθρώπινης δραστηριότητας ειδικότερα.

Όποια κι αν είναι η απάντηση στα ερωτήματα αυτά, το γεγονός είναι ένα. Η καθημερινότητά μας δε θα είναι πια η ίδια. Οι εικόνες καταστροφής σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας μας αποτελούν αδιάψευστη απόδειξη ότι διανύουμε την κρισιμότερη περίοδο των τελευταίων δεκαετιών, με αποτέλεσμα ο ερχομός του 2009 να μοιάζει περισσότερο απειλητικός, παρά να γεννά ελπίδες για διέξοδο από την υπάρχουσα κρίση.

Σε κάθε περίπτωση αυτό που θα πρέπει με κάθε θυσία να αποφύγουμε είναι οι ηχηρές διαπιστώσεις και οι βιαστικές καταδίκες. Αναμφι-

σβήτητα χρειάζονται εκ βάθρων αλλαγές παντού, στην πολιτική, στην παιδεία, στην κοινωνία, αλλά αυτές τις αλλαγές θα πρέπει να τις σχεδιάσουμε με νηφαλιότητα, σύνεση και συνέπεια.

Σε καμία περίπτωση η καταστροφή της δημόσιας και της ιδιωτικής περιουσίας δε θα πρέπει να εμφανιστούν ως κραυγή διαμαρτυρίας όσων πλήττονται από την οικονομική δυσπραγία. Οι οιοσδήποτε λανθασμένες πολιτικές αποφάσεις και τα κακώς κείμενα της ελληνικής πραγματικότητας δεν μπορούν να αποτελέσουν το άλλοθι όσων, εθιμικά πλέον και για λόγους που μόνον αυτοί γνωρίζουν, επιδίδονται σε βανδαλισμούς κρύβοντας τη δειλία τους πίσω από μια μαύρη κουκούλα παραπέμποντάς μας σε χρόνια και ήθη που όλοι μας προτιμούμε να ξεχάσουμε.

Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών δεν αποτελούν τυχαία γεγονότα. Είναι η φυσική συνέπεια διεργασιών που συντελούνται για χρόνια ολόκληρα και φέρνουν στην επιφάνεια όλα όσα ίσως ηθελημένα παραβλέπαμε.

Η καθημερινότητα μας χτυπούσε το καμπανάκι του κινδύνου. Εμείς όμως είχαμε αποδυθεί σε έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου με έπαθλο την οικονομική ευμάρεια που θα συνέβαλε στην κοινωνική μας καταξίωση που φαίνεται πως είχε τα τελευταία χρόνια, για μεγάλη μερίδα του κοινωνικού συνόλου, πολύ μεγαλύτερη αξία από τη διαφύλαξη παραδοσιακών ανθρώπινων αξιών.

Η διαφύλαξη των παραδοσιακών αξιών δεν σημαίνει στείρα προσκόλληση στο παρελθόν,

αλλά εκπαίδευση των νέων γενεών, μέσα από τις πράξεις μας και τη στάση ζωής μας, του σεβασμού στην ανθρώπινη ζωή και της αδιαπραγμάτευτης αγάπης για την πατρίδα μας.

Το απότομο τέλος της σύντομης ζωής του Αλέξη σήμανε και το τέλος της επίπλαστης ανεμελιάς και της παθητικότητάς μας. Επαναστάτησε η συνείδησή μας που δεν αρκείται πια στα στενά όρια του εγώ ή του εμείς. Ξύπνησαν οι τύψεις μας γιατί δεν αισθανόμαστε περηφάνια για όσα επιτρέψαμε να συμβούν, για την κληρονομιά που αφήνουμε πίσω μας.

Μεγάλο το μερίδιο της ευθύνης που μας αναλογεί. Επιτρέψαμε στους εκάστοτε κρατούντες να διαπραγματευθούν την ιστορία και τους αγώνες μας και να υποθηκεύσουν τις ζωές, το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας. Δεν ξεσηκώθηκαν οι μαθητές, οι φοιτητές και η γενιά των 700 ευρώ. Ξεσηκώθηκε η γενιά των προδομένων ονείρων.

Στη μεταπολεμική Ελλάδα του '50, στην Ελλάδα της μετανάστευσης του '60 ακόμη και στη δεκαετία του '70, η μόρφωση ήταν το κλειδί που θα άνοιγε την πόρτα ενός καλύτερου αύριο συνήθως μέσω της επαγγελματικής αποκατάστασης. Σήμερα στην Ελλάδα του 2008, όπου οι πτυχιούχοι ανέρχονται σε δεκάδες χιλιάδες, δεν είναι κανείς σε θέση να εγγυηθεί όχι μόνο εάν θα απασχοληθούν στο γνωστικό τους αντικείμενο αλλά και εάν θα απασχοληθούν σε οποιοδήποτε επαγγελματικό πεδίο.

Το Νοέμβριο του 1973 οι φοιτητές εξεγέρθηκαν ενάντια στο δικτατορικό καθεστώς διεκδικώντας τα αυτονόητα, “Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία”. Το Δεκέμβριο του 2008 οι φοιτητές ξαναβγαίνουν στους δρόμους ζητώντας μια αξιοπρεπή θέση στην αγορά εργασίας. Τη δικαιούνται άλλωστε. Επέτυχαν σε εξετάσεις επί εξετάσεων, απέκτησαν πτυχία επί πτυχίων. Ζητούν σχολεία όπου διδάσκοντες και διδασκόμενοι θα αντλούν χαρά μέσα από

τη διαδικασία της μύησης στη γνώση. Ζητούν ελευθερία να διαχειριστούν οι ίδιοι το μέλλον τους, που οι επικρατούσες συνθήκες προδιαγράφουν δυσόϊνο.

“Σε καθετί που θα επιδιώξει κανείς, τα αποτελέσματα θα είναι ανάλογα με την εκπαίδευσή του”.

Η ρήση αυτή του Πλάτωνα, επίκαιρη σήμερα όσο ποτέ, τοποθετεί τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση και διαλύει τις ψευδαισθήσεις που σκόπιμα καλλιεργούν οι εκάστοτε κρατούντες, όταν διατείνονται ότι η παιδεία αποτελεί την πρώτη τους προτεραιότητα.

Η παιδεία οφείλει να είναι η πρώτη προτεραιότητα κι όσο όλοι εμείς αρκούμαστε σε ανακοινώσεις φιλόδοξων σχεδίων και μεταρρυθμιστικών πρωτοβουλιών, θα βρίσκουμε πάντοτε μπροστά μας ανήσυχους νέους να διαδηλώνουν και να διαμαρτύρονται.

Πρόσφατα αντιμετωπίσαμε το απόλυτο χάος, σήμερα οφείλουμε να μαζέψουμε τα κομμάτια μας, να κάνουμε την αυτοκριτική μας, να αναλάβουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν και να προχωρήσουμε χωρίς συμβιβασμούς και υποχωρήσεις κοιτάζοντας υπερήφανα μπροστά. Δε θα επιτρέψουμε σε κανένα να παίξει πολιτικά παιχνίδια με το πιο πολύτιμο αγαθό που μπορεί ο άνθρωπος να προσφέρει στον άνθρωπο, την παιδεία.

Εύχομαι καλές γιορτές σε όλους σας. Ελπίζω το 2009 να μη δοκιμάσει περισσότερο τις αντοχές μας, αλλά να μας επιφυλάσσει υγεία, επαγγελματικές επιτυχίες και πάνω απ’ όλα κοινωνική πρόοδο και πολιτική σύνεση και ηρεμία.

Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας